

Ὁ Ἀγγελιοφόρος
 ἄνοιξε δειλὰ τὴν πόρτα
 μπήκε ἀθόρυβα σχεδὸν στὸ χαμηλὸ δωμάτιο
 καὶ κάθησε
 μπροστὰ στὴ σόμπα
 μὲ συστολή.

— Γιατρὲ εἶμαι ἄρρωστος, ψιθύρισε
 καὶ σώπασε.

Ἡ θαλπωρὴ τῆς φωτιᾶς τὸν εἶχε ἤδη ἀγκαλιάσει
 καὶ οἱ ἀνταύγειες τοῦ ἡλίου τὰ σταυρωμένα χέρια
 μὲ τὰ λιγνά, μακριά, ὠραῖα δάχτυλα.

Τὸ γεμάτο ἱκεσία βλέμμα
 στὰ καστανά μεγάλα μάτια τοῦ ποῦ γυάλιζαν
 καὶ τὰ ἐβένινα μαλλιά τοῦ ποῦ ἔσταζαν στὸ μέτωπό του
 τὰ μισάνοιχτα χεῖλη
 ἢ ἀνάσα του

ὦ Πόνε, ἦρθες, τὴ βροχερὴ τούτη νύχτα
 νὰ μ' ὀδηγήσεις στῆς Ἑκάτης τ' Ἀνάκτορα!.

Κομοτινὴ 17 — 23/10/76

Κώστας Σπαρτινὸς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

I.

Ἐνα τραγούδι τὸν Ἀπρίλη
 εἶναι μαχαίρι τοῦ χειμῶνα
 Κι ἀνάσα
 Τοῦ καλοκαιριοῦ

* * *

Αὕτῃ τὴν ἄνοιξη
 Στὸ σῶμα μου φύτρωσε
 Λουλούδι παράξενο
 Κι ἡ κάμπια τὸ γυρεύει

* * *

Τὸ σπίτι γέμισε κορίτσια
 Ἦρθαν καὶ κρέμασαν στὸ κορμί μου
 Χάντρες τ' Ἀπρίλη